

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

40. Impostor. Expressus ex Luciano, in Pseudom.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

Quam si dura filox, aut fiet Marthesia cautes:

Frontem sibi salua inspergi patietur, & ea tolerabit, quæ nec Sarmenus, nec vilis Galba, Sanniones Casaris, ad imperatoriam mensam pertulissent: Iam cum insidias struit, si te alienatum à se senserit, vltro veniet salutatum, in os palam laudabit, merentem lenissimorum verborum lenocinio consolabitur, tuis miserijs ingemiscet, etiam lachrymulas fundet amoris sui testes. Ad summum, omnem penitus exui similitudinem oportere, se tuum esse ex asse, ad omnia paratissimum, in quocunque terrarum tractus miseris, & si in caelum iussus, ibit. Quod si ab alio contumelia affectus fuerit, illum vel verbo satisfacientem beneuolè amplectetur, ignoscet, secundo animo esse iubebit, interim per alios, iudicium, supplicia, & arcana pestem machinabitur. At verò pactus aliquid, negabit se meminisse, & si iustissimi æris debitor conuictus fuerit, primum rem trahet, quantum poterit, deinde palam iubebit, quaestorem suum, alienum æs dissoluere, clam monebit, ne quid erogat, etiam si ipse imperare, & vehementer virgere videatur. Postremò, quotidianis vexatus creditorum quiritationi-

bus, Ignauum, inquit, quaestorem æratio meo præfeci, & accersito ad se homine, heus tu, inquit, cessator, itane pecuniam, quam iniunxeram, reddidisti? quid me, vel punctum temporis in ære alieno versari pateris? nã tu? sed dimitte hominem, tecum postea rationem iungam seuerius. Hæc palam, vt omnes audiant, clam in aurem insuffurat, persta fortiter, caue quidpiam dederis; Nec satis, cum in hospitium venit, primum hospitam nonnulla liberalitate ad se illestat, & illi minutias quaedam pecuniarum soluit, Attica (quod aiunt) fide: Mox conciliata sibi gratia, splendor, inquit, viros, hospita, hodie sum accepturus, fac vt omni apparatu extructum sit conuiuium, & si quid illi, vt fieri solet, in cœnam erogare voluerint, dic me tibi satisfecisse: facit imperata simplex mulier, mensam genialiter instruit, veniunt qui fuerant inuitati, discumbunt, saliare in modum epulantur, in discessu, conuiuis pecunias offerentibus, Satisfecit, inquit illa, hospes meus: hic vocem arripit, & litem postea intentantem hospitam proprio iugular gladio. Ad summum tale est hominis ingenium, vt satius sit eum vipera, quam eum illo, sub eodem tecto degere.

IMPOSTOR.

Expressus ex Luciano, in Pseudomanti.

Descriptio XL.

Πρότερόν γάρ σοι αὐτῷ ὑπογράψω τῶ λό-
 γῳ πρὸς τὸ ὁμοιωτάτον εἰκάσας τὴν μορ-
 φήν, ὡς ἀνδρά μοι καὶ τοι μὴ γραφικός τις ὢν,
 ἵνα σοὶ καὶ τὸτο δείξω. τὸ δὴ σῶμα μέγας τε ἦν καὶ
 κελὸς ἰδέειν, καὶ διαπρηπὴς ὡς ἀληθῆς: λευκὸς
 τὴν χροῖαν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιον, κόμην ῥι-
 δίαυ, τὴν δὲ καὶ προσδετοῖν ἐπιχειρῶσα, εὐ μάλα
 εἰκασμένῳ, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλοζία,
 λεληθῆσαι. ὀφθαλμοὶ πολλὸ τὸ γοργόν καὶ ἐνδεον
 διεμαρῶντες. φάσμα ἤϊσον τε σῶμα καὶ λαμ-
 πρότατον. καὶ ὅπως οὐδ' αὐμὸθεν μεμπτός ἦν ταῦτά.
 γι τοιόςδε μὲ τὴν μορφήν. Ὅπως γὰρ ἐπινοήσόν
 ποι, καὶ τῶ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτῳ.

AC primum tibi depingam hominem, effi-
 giem eius, quo ad potero proximè ver-
 bis adumbrans: tamen non sum admodum
 pingendi peritus. Corpore igitur, vt interim
 & hoc tibi representem, procerus erat, & as-
 pectu decorus, planeque specie diuina qua-
 dam, & maiestatis plena, colore candido, bar-
 ba admodum hirsuta, coma partim natua re-
 ctus, partim apposititia: sed hæc aded scitè, &
 eleganter, vt plerique imitatam, adscititiam-
 que non agnoscerent: oculi vehementer acres,
 ac versatiles, tum diuinum quiddam relucen-
 tes: vox dulcissima, pariterque clarissima, in-
 summa, quoad has res, nulla ex parte poterat
 improbari: ac figura quidem hominis erat:
 huiusmodi. Profus enim finge mihi, & cogi-

X x x. 3. rari-

τινά ψυχῆς κέρασιν, ἐκ φέουρας, καὶ δόλων, καὶ
ἐπιτοκῶν, καὶ κακοτεχνῶν συγκεκμημένω, δια-
δίου, πολυμάρου, παρολόου, φιλοκονου ἐξεργά-
σαυζ τὰ νοθήντα, καὶ πιδαιήν, καὶ ἀξιοπισον, καὶ
ὑποκριτικὴν τὴν βελτίονα, καὶ τὸ ἐναυτιετατο
ἢ βελήστεας ἐοικῶν, οὐδ' εἰς γούν τὸ πρῶτον ἐ-
τυχῶν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαθεὶν ὑπερ' αὐτῆ, ὡς
εἶη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατο, καὶ ἐπεικέ-
σατο, καὶ προσέτι ἀπλοικώτατος τε, καὶ ἀφιλό-
σατο.

tatione efforma quam maxime variam ingo-
nij temperaturam, in adolem que ex mendacio,
dolus, periurij, maleficijs confusam, promp-
tam audacem, versatilem, & ad efficiendum,
quæ cogitasset, nullum refugientem labore,
appositam ad persuadendum, cuique facile
fides habenda videretur: tum quæ mirè simu-
laret, optima quæque ea, quæ à mente essent
diuersissima, præ se ferret. Primum igitur ce-
mo cum illo congressus est, qui non hac cum
opinionem discesserit: ut eum mortalium om-
nium optimum, æquissimumque, præ-
terea simplicissimum, minimè-
que fallacem existi-
maret.

G A R R V L V S.

Expressus ex Horatio, & Theophrasto.

Descriptio XLI.

DEambulabam nuper in via sacra, ut mos est
meus, nescio quid poëricarum nugatum
meditans; certè totus in ijs hærebam acerrima
mentis cogitatione defixus; occurrit aliquis,
quem vix ego de facie noueram, & apprehen-
sa manu, heus, inquit, dulcissimum caput, ut
vales? bene, inquam, ac suauiter, & te vicissim
saluere iubeo: ego viam inire, & ille me calli-
dè insectari, quasi subrimuisset, ne euaderem:
Tandem oceupo, & ut nauiter videbam im-
pudentem, numquid vellet? rogo. Tum ille,
Videris, inquit, amicos non nosse, at ego, si
nescis, eruditus homo sum: Non mora, cœpit,
postquam incaluit, de poësi garrere, quicquid
in buccam, superioris ætatis heroes comme-
morate, de prauitate temporum queri, inge-
nia deterere. Ego interim expectans donec
finiret, modò currebam œcys, modò consiste-
bam, modò seruo, nescio quid in aurem insu-
surabam, ut me negotium habere conijceret,
& iam præ tædio totus sudore perfusus, me-
cum tacitè scælices Bolanos prædicabam, quos
ferreo cerebro natura hinxisset; fatuus nihil
de garrulitate remittens, mihi narrabat, quod
superiori nocte somnians erat, & tum quæcun-
que in cœna sibi fuerat appōita, omnia sigil-

latim recensabat, cum frumenta in foro vilè
vænisse pretio, peregrinos esse in hac vrbè
quamplurimos, se agrum in sequentem annum
esse culturum, & cum adhuc nihil responde-
rem, imò, nerè niderem quidem; video, inquit,
te defatigatum, & de discessu cogitantem, sed
nihil agis, te enim vsque detinebo, & quocun-
que ieris, sequar: age, quò te pedes? hic ego,
nihil opus est te vexari; agrorum inuiso, via
transiberina, ad hortos vsque Casaris, homi-
nem tibi ignotum. Esto, inquit, non sum val-
dè occupatus, & minimè piger, libet te, quan-
dò semel cœpimus, comitari. Ad hæc auriculas
demisi, ut solent *iniqua mentis aelli*, quoties
vector grauius dorso pondus ingerit. Incipit
deuò garrulus, quasi nihil antea dixisset. Si
bene me noui, inquit, non Viscos, aut Varios
pluris facies. Quis me versus, aut plures, aut
citicus scribit? quis palæstram tam lubricus ex-
pedit? quis pernicious currit? quis suauis can-
tillat? Interpellandi hic locus oportunus vide-
batur, habes, inquam, parentes, aut cogna-
tos, qui te saluum velint? neminem, inquit,
omnes extuli, & sepeliui: ò fortunatos, in-
quam, perisce quando cœpisti, solus, ut vides,
resto, quem te hodie tua garrulitate mactabis.

Etenim